

משליכים אבנים על מיכה ועל סוסיו, מאיימים על הנערים הנערות שהיו ב" ביתו, מתירים את הסוסים והאחרים מאי שימים אותו בחוסר-אחריות. תגוע המצב לירי כך שאחד השבנים ירה על אחד הנערים שרכב על סוס בוואדי הסמוך, ורק בנס לא נפגע איש.

הסוואה לבית-בושת?

יד הבית, מעבר לכביש, הקימו מיכה ושות' מחנה קמפינג, או, לדיברי מיכה, החלו השכנים - בעידוד המושב כולו - מספרים שהקמפינג הוא בעצם הסוואה לבית-בושת, ושהמראות הנראים באוהלים ובמיכנה נלקחו כאילו מסירטי הפורנוגרפיה הנועזים ביותר, המושב כולו ידע לספר שהבית והקמפינג שלידו הם מחששה מסוכנת, ושהסמים שם הם עניין שבשיגרה, שלא לדבר על האורגיות הפרור עות של בעלי הבית והצעירים ארוניהם. מסביר מיכה: "השכן היה רואה אותי מחזיר במכונתה את אחת הנערות לביתה באמצע הלילה, בכל פעם בחורה אחרת, והדימיון הפרוע התחיל לעבוד, הוונות' של מיכה. השכנים שיכנעו את עצמם שאני שוכב בכל ערב עם בחורה אחרת בתוך הבית שלי, ליד אשתי. היתה אצלנו תופעה יוצאת-דופן ואנשי המושב, שהם כולם פרסים וטוניסאים שמרנים, לא העלו ב"

שקיבלה כחוקרה על פעולתם בתחומי הביטחון השונים בארץ. אולי אתי הם מאשימים בסחר בסמים, ויש להחליט אולי שוטרים עם כלב כדי לתפוס אותי משתמש בסמים?!"

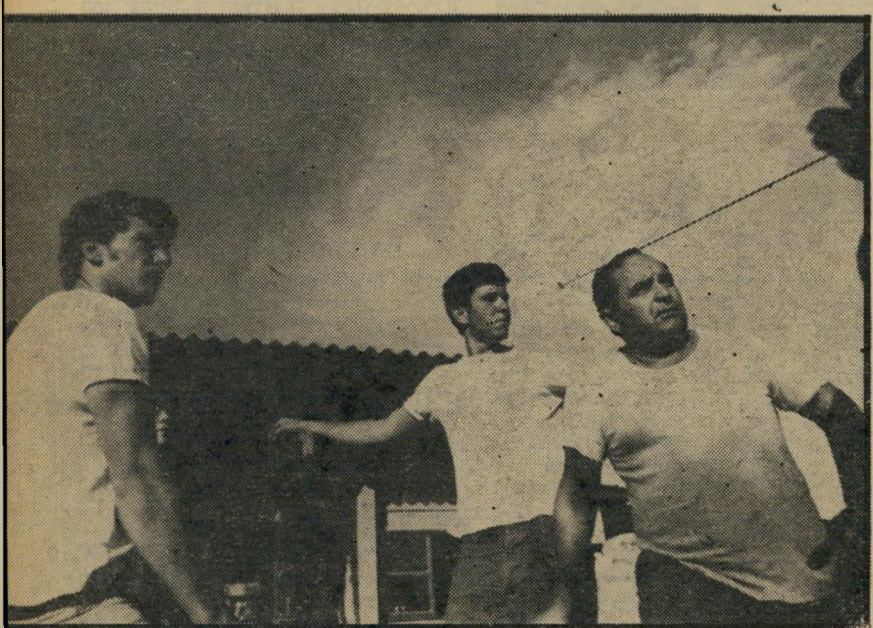
את הילדים שאצל מיכה האשימו הר שכנים בכך שהם "פושעים צעירים" המחבלים בודון בצידוד וברכוש, ואף מאיימים על חייהם של אנשי המושב. היום מסודרים מרבית הילדים הללו במקור מות עבודה ורצבא, ותורה לו למיכה שמעלילים עליהם עלילות, אחרי שביקרה אצלו המישטרה, הוא נשבר לחלוטין. היום הוא פוחד משוטרים. כל ניידת שבה הוא נתקל בדרך מעבירה בו צמרמורת. אולם השכנים לא אמרו די. אחרי שנסגר הקמפינג ומכרו כימעט כל הסוסים, הח לייטו השכנים להמשיך. הם הועיקו את אנשי צער בעלי חיים, שיבואו ויראו עד כמה רעים ומזוהמים הסוסים, והסוסים אכן היו כחושים. שוש סיפרה כי בימי מילחמת יום-הכיפורים, בשעה שכל הגברים נעדרו מהבית והיא נותרה לבדה, לא בא איש מן השכנים להציע עזרה או מעט מזון לסוסים. כעבור זמן שב מיכה משירותו הצבאי לחופשה, וגילה חוליה של אנשים המושבים ליד סוסיו. היו אלה אנשי אגודת צעירי בעל-חיים, שבאו לחסל את סוסיו בגלל מצבם הגופני הירוד. מיכה פרץ מן הבית עם תת-מיקלע ואיים שאם ייפגע ולו סוס אחד, הוא ישתמש בנשקו. האיים עזר, והחוליה עזבה. מיכה נלקח לאחרי-מכן

הבת הקטנה, מירב, חוששת ללכת לבדה לבית-הספר האזורי. בהסעה המשותפת לילדי המושב באוטובוס, מדי יום, מת' עללים בה. "חשישניקית, זונה בת-זונה!" הן קללות של שיגרה ובהן זוכה הילדה, שגם כך אין לה חברים במושב. לא פעם מכים אותה, ויורקים עליה וקורעים את בגדיה. מיכה אסר עליה לנסוע עם שאר הילדים בהסעה המאורגנת והוא מביא אותה לבית-הספר במכוניתו.

"עברתי הרבה בחיים, אבל שם של סוחר סמים ובעל בית-זוננות עוד לא היה לי", אומר מיכה. "הם אמרו שי אנחנו מביאים ערבים מהכפר בודרוס הביתה כדי שישכבו עם הבחורות שאצלנו, בגלל שהערבים משלמים יותר עבור שיי

גם אהרון ברכה הוא בן-בית אצל מיכה מזה זמן רב. בן 17, תלמידה של שוש שהיה על סף ההידרדרות וניצל. הוא מספר: "היא הזמינה אותי הביתה כדי שלא אידרדר באזור שבו גרתי. קיבלתי כאן כל מה שרציתי, והתייחסו אלי כמו אל בן, בעיות שלא פתרתי בבית, פתרתי כאן. אי-אפשר בכלל להגדיר כמה טוב היה לי כאן."

מעבר לכביש, בבית שממול, מתגורר צעיר בן המושב, חויד אהב-ציון, בן 25. "אני יודע שמיכה לקח בחורה בת 17, מאלה שהיו אצלו, והוריד אותה לזנות בכפר הערבי השכן", הוא אומר. "היא היתה שיא התמימות, ותוך חודשיים הפכה זונה. כל החברה שכבו איתה, לפי התור."

זעם בעיניים

שכניו של מיכה נבון, שלדבריו מתנכלים בשיטתיות לו ולבני-מישפחתו, לילדים המאומצים ולסוסיו. מיכה סיפר שהאב (מימין) ושני בניו הפיצו שמועות זדוניות על כך שהוא מקיים בביתו בית-בושת ועוסק בסמים. מיכה סיפר שהשכן ריה פעם ברובהו באחד מסוסיו.

הצעירים מתנגדים

צעירי מושב בית-נחמיה, הגרים בשכונת לביתו של מיכה, מתנגדים לרעיון האימוץ ומספרים שילדי המאומצים היו מחבלים ברכושם. דורון תפוחי (במרכז) מאשים את מיכה בכך שלא ריסן את הצעירים שבביתו והניח להם להשתולל ולאיים על אנשי המושב.

הזוג הזה מזלזל בנו, חברי המושב הוותיקים. הם תושבים שהם מיוחסים, והם מת' ייחסים אלינו כאל נחותים, וזה מרגיז". צעירי המושב מלאים טענות כנגד בני הזוג נבון, שלדעתם מהווים נטע זר ומזרר בקירבם.

מספר דורון תפוחי (25), שכנו של מיכה: "הייתי רואה גברים ונשים שוכבים באר' הלים של הקמפינג מול הבית שלי. לא איכפת לי, שיעשו מה שהם רוצים, אבל אשתי לא צריכה לראות את זה. או שהיו יוצאים מהאהל, ומשתיינים לי בחצר. היל-דים שהחזיק בביתו היו בפירוש פושעים, ולא פעם איימו עלי וחבלו ברכוש שלי. בחיי הכפר זה יוצא-דופן מה שקורה שם. יש לנו סיגנון חיים שונה משלהם, ולגבי הנער שלנו - מה שהתרחש שם היה מחריד".

רותיה של זונה, למי אני יכול לפנות היום? הגעתי כבר לקצה הדרך שלי ב' חיים. אני בן 54, לאן אלך עכשיו?" מספר דוד שמואל (25), אחד הצעירים שגדלו בביתו של מיכה, היום נהג משאת: "הייתי צעיר, ובבית היו קצת בעיות. קראתי על מיכה בעיתון, היה כתוב שנות' גים אצלו חום ואבהות, חיפשתי באטלס איפה זה בית-נחמיה, ובאתי. זה היה שונה לגמרי מהמנטאליות של ההורים בבית. נדלקתי, ומאז אני בא קבוע".

לידו עוזר דוד עזריה (25), סקיד בנק מלוד: "כל הדברים הקטנים שלי, להורי, לא הייתי מסוגל לספר. אהבות, יחסימין, עבודה, בגלל שלא היו מקבלים את זה בדרך הנכונה, כאן קיבלו הכל. נתנו לי הרגשה טובה. יש לי איתם יחסים שאין לי עם אף חבר".

אידיליה מישפחתית

מיכה נבון (משופם) ואשתו שוש יושבים בביתם עם הצעירים והצעירות שאימוצו בבית מישפחת נבון מיקלט ואוון קשבת לבעיותיהם. כשיעזוב הזוג את המקום, לא תהיה להם עוד כתובת לבוא אליה.

לתחנת המישטרה, ונפתח נגדו תיק פלילי. לא בגלל שמע את הפגיעה בסוסים, אלא בגלל רזונם. נלקחו ממנו עדויות וטביעות-אצבעות, בטענה שסוס רזה הוא עניין פלילי.

כשנזקק מיכה לשירותיו של עזר-דין כדי לעמוד למושפט, לא היה לאל-ידיו לממן את ההוצאה הגדולה. הוא נאלץ לשלם סך 5000 לירות ועוד 500 לירות עבור כל ישיבת בית-מישפט נוספת. מיכה ואשתו היו אובדני-עצות, ונאלצו למכור חפצים עתיקים שקיבלו בירושה, כיוון שהוצאות המישפט היו רבות ומיכה לא יכול לעמוד בהן. נחלצו "ילדינו" לעזור לו. הם אספו ביניהם סכום של 3500 לירות, שבא לו כמתת-שמיים. "זה היה הבית שלנו תמיד, ולא רצינו לאבד אותו. הש' תתפנו כשהכל היה טוב ומישפט נשתתף גם כשרע", אמרו.

הפרט המפתיע בפרשת המישפט הוא שמיכה בעצם נאלץ לממן מכיסו את ה' מישפט נגד עצמו. שהרי הוא חבר במושב ומשלם מיסים שונים, את הוצאות המושב התובע מממנים מכספי המושב, וכך קורה שמיכה מסייע כספית לתובעים אחרת, מבלי שיוכל לעשות דבר לשינוי המצב. היום הוא מבקש למכור את המשק, המקום ששימש בית' הם לצעירים כה רבים. אולם הוא חושש שלא יוכל למכור, כיוון שזעוד המושב הוא המאשר את הקונה החדש, ומיכה מאמין שאנשי המקום יערימו עליו קשיים בודון. הוא משוכנע ששכניו יעשו הכל כדי להשפילו ולשבור אותו באופן מוחלט. "זה לא נעים, אבל רק הערבים מהסביבה אמורים לי כאן שלום ומדברים אתי. במושב, איש אינו מתייחס אלי", הוא אומר.

דעתם שזה יכול להיות אחרת. הם אינם מאמינים שמישהו מסוגל לעשות משהו ללא תמורה. התמורה שלי היתה הידידות עם הילדים. ומוסיפה שוש: "השכנים קטנוניים, קנאים ומטופשים".

בבית-המישפט תבעו השכנים את מיכה על כך שסוסיו עוברים בחצרתי בתי המושב, מחבלים בגידולים וברכוש, האני שים הבאים לרכב צופרים במכוניותיהם ומקימים מהומה. הם גם סיפרו לשופט שהסוסים דורסים ילדים קטנים, וכי לא אחת קרה שהם הצילו ילד רך מתחת לרגלי סוס פרוע. מיכה קיבל עליו את הדין, והשכרת הסוסים לרכיבה הוגבלה לשעות מסוימות ביום. עתה, לאחר המאבק ה' מישפטי והלחץ הכבד מצד שכניו, קטנה החתה ובמקום 26 סוסים נותר בה רק סוס אחד לפליטה.

"אני מרגיש כאן כאילו מנסים לדפוק את הלבנים", אומר מיכה. "בבית-המישפט לא ידעו השכנים היקרים שלי לספר כמה סוסים יש לי, ומשחנה הקמפינג סגור כבר שנה שלמה".

באו להרוג את הסוסים

השכנים החלימו דשים קץ לפעולת המישפחה המאמצת, בכל מחיר. הם יר עו שאת הילדים שבביתו מכלכל מיכה מן הכספים הנכנסים מהשכרת הסוסים, וסגרו את החווה. אחר-כך בא תור הקמפינג, והיום הוא נותר בלא-כלום, הוא נשבר. "אני אדם מקובל בחוגי המישטרה והצבא", הוא אומר. "אני בעל תעודה של חמשת האותות' וכמוני יש רק בודדים בארץ,